

Peter Cuijpers

Wees geen meeloper

De geschiedenis van Abram en Lot

Genesis 12 en 13

Ga uit uw land

Genesis 12 vermeldt de roeping van Abram: *'De HEERE nu zei tegen Abram: Gaat u uit uw land, uit uw familiekring en uit het huis van uw vader, naar het land dat Ik u wijzen zal'* (Gen. 12:1). De Heere had grote plannen met Abram: Hij zou hem tot een groot volk maken, hem zegenen en zijn naam groot maken; en hij zou tot een zegen zijn. De Heere zou zegenen wie hem zegende, en wie hem vervloekte zou Hij vervloeken; en in hem zouden alle geslachten van de aardbodem gezegend worden (Gen. 12:2-3). Toen ging Abram op weg, zoals de Heere tot hem gesproken had (Gen. 12:4). Door het geloof gehoorzaamde Abram, om uit te gaan naar de plaats die hij als erfdeel zou ontvangen; en hij ging uit zonder te weten waar hij zou komen (Hebr. 11:8).

Als God ons roept, doet Hij dat omdat Hij een plan heeft met ons leven. Hij heeft ons niet uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht geroepen om nu maar achterover te gaan leunen. Nee, Hij heeft ons met een doel geroepen. Onze roeping bestaat uit een 'tot' en een 'opdat'. We zijn geroepen tot Zijn wonderbaar licht, opdat wij de deugden verkondigen van Hem Die ons uit de duisternis heeft geroepen (1 Petr. 2:9). God is getrouw, door Wie u geroepen bent tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Heer (1 Kor. 1:9). Zo zijn er meer Schriftplaatsen te noemen, die duidelijk maken dat aan onze roeping een kaartje hangt waarop staat waarom en/of waartoe we geroepen zijn.

Abrams roeping was heel persoonlijk, zoals élke roeping persoonlijk is. Paulus maakt dit in 1 Korinthiërs 7 nog eens duidelijk, als hij zegt: 'Zoals God ieder geroepen heeft, zo moet hij wandelen' (vs. 17b). Net zoals Abram hoort de gelovige op een gegeven moment de roepstem van God. Dit is voor ieder heel persoonlijk, en het kan ook heel verschillend zijn. Ben je als Jood besneden, laat je besnijdenis dan niet operatief ongedaan maken. Voor God is het besneden of onbesneden zijn niet doorslaggevend. Wat Hij belangrijk vindt, is dat je gehoorzaam bent aan Zijn Woord (1 Kor. 7:18-20). Besneden, onbesneden, slaaf, vrije, man, vrouw etc. Je oorsprong of situatie maakt voor God niets uit. Iedere ware gelovige is persoonlijk voor een prijs gekocht en behoort Christus toe. Laat ieder bij God blijven in de staat waarin hij is geroepen (1 Kor. 7:21-24).

De toestand waarin we geroepen zijn is dus niet bepalend. Wél belangrijk is dat we gehoorzaam zijn aan Gods stem, die ons roept. Abram ging toen God hem riep. Toen de engel van de Heer Filippus riep, stond hij op en ging (Hand. 8:26-27). Toen Ananias door de Heer werd geroepen om naar Saulus te gaan, ging hij (Hand. 9:10-17). Allemaal voorbeelden van gelovigen, die gehoorzaam waren aan de roepstem die tot hen kwam. De een wordt zoals Abram ertoe geroepen huis en haard te verlaten en naar een ander land te emigreren. De ander kan zoals Filippus dichter bij huis blijven, maar moet afdalen naar een eenzame plaats om een zoekende ziel Jezus voor te stellen en te spreken over de Goede Herder, Die als een lam naar de slachtbank werd geleid om voor onze zonden te sterven. Weer een ander kan zoals Ananias dicht bij huis blijven; hij kan een blokje om worden gestuurd om iemand de ogen te openen.

Hoe staat het met jou, heb jij de stem van de Heer al gehoord? Misschien ben je nog jong in het geloof en herken je de stem van de Heer niet direct. Dit was ook het geval bij de roeping van Samuel (1 Sam. 3). Toen de Heere hem riep, reageerde hij onmiddellijk met de woorden: '*Zie, hier ben ik*' (1 Sam. 3:4). Hij was niet ongehoorzaam aan de stem die hij hoorde. Hij dacht dat Eli, de hogepriester, hem had geroepen. Hij ging dus snel naar Eli en zei: 'Hier ben ik, u hebt mij immers geroepen' (vs. 5). Maar deze zei: 'Ik heb niet geroepen, leg je weer neer'. Zo gezegd, zo gedaan. Samuel ging weer liggen, maar de Heere riep hem opnieuw. Toen stond Samuel op, ging weer naar Eli, maar die zei: 'Ik heb je niet geroepen; leg je weer neer'. Hetzelfde liedje! Maar de Heere riep Samuel nog eens, voor de derde maal. Toen stond hij op, ging opnieuw naar Eli en zei: 'Hier ben ik, u hebt mij immers geroepen'. Toen begreep Eli dat de Heere Zelf de jongen riep (vs. 8).

Pas na drie keer ging er bij Eli een lichtje branden! Het was Samuel niet kwalijk te nemen dat hij de stem van de Heere niet herkende. Eli, een ervaren priester, had echter beter moeten weten. Slaap nu maar verder, Eli! Eli had voor de Heere in

feite afgedaan, voortaan richtte Hij Zich tot Samuel. Deze was door de Heere als profeet, richter en priester geroepen (1 Sam. 3:20; 7:6-15).

Misschien is het voor jou nog niet duidelijk waartoe de Heer je roept. Als je meent de stem van de Heer te horen en je twijfelt, aarzel dan niet om een oudere broeder of zuster aan te klampen. Jozua was in de leerschool van Mozes, Samuel in de leerschool van Eli, Elisa in de leerschool van Elia; Timotheüs en Titus waren in de leerschool van Paulus! Oudere en ervaren broeders of zusters kunnen je leren hoe je de stem van de Heer kunt verstaan. Het zou fijn zijn als het in één keer duidelijk is dat de Heer jou roept voor een bepaalde taak. Als de tijd er rijp voor is en Hij merkt dat je gehoorzaam en bereidwillig bent, dan zal Hij blijven roepen. Daarom, als het duidelijk is dat het de stem van de Heer is, zeg dan: 'Spreek, want Uw knecht hoort' (1 Sam. 3:10). Of zoals Paulus: 'Wat moet ik doen, Heer?' (Hand. 22:10). Dan zal de Heer wel duidelijk maken welke richting Hij met je op wil (Hand. 22:10-16).

En Lot ging met hem

We hebben stilgestaan bij de roeping van Abram. Toen Abram, na een tussenstop, uit Haran vertrok, ging hij niet alleen: 'Lot ging met hem mee' (Gen. 12:4). Lot was de zoon van Haran, de broer van Abram. In de plaats die naar Haran genoemd was, woonde Abram totdat zijn vader Terach gestorven was. Abram was door de Heere als 'eenling' geroepen (Jes. 51:2). Het was nooit Gods bedoeling geweest dat Terach en Lot met Abram zouden meetrokken. Abram moest uit zijns vaders huis gaan, en niet zijns vaders huis meenemen! Durfde Abram deze grote stap in het geloof niet alleen te maken? Had zijn vader op hem ingesproken, toen hij alleen wilde vertrekken? Hoe het ook zij, doordat Abram niet volledig gehoorzaam was aan zijn roeping, verspilde hij kostbare jaren in Haran. En dat niet alleen: Lot zat als een blok aan zijn been! Dit alles doordat hij zijn vader Terach de touwtjes in handen had gegeven (Gen. 11:31).

Wat kunnen we hieruit leren? Gedeeltelijke gehoorzaamheid aan Gods Woord staat onze roeping of geestelijke vooruitgang in de weg. Abram vertrok wel uit Ur, maar strandde halverwege in Haran. Als hij had gedaan wat de Heere hem had opgedragen, zou hij vele jaren eerder in Kanaän zijn aangekomen; dáár waar Hij hem wilde hebben. Familie kan dus een verhindering zijn om volledig aan Gods roeping te voldoen (zie Matt. 8:21-22; 10:37). Vader Terach wilde wel een stuk met Abram mee, maar niet verder dan Haran. Daar strandde het schip! En toen Abram na vele jaren verder trok, zat hij met Lot in hetzelfde schuitje. Tot driemaal toe lezen we dat Lot met Abram meeging (Gen. 12:4; 13:1, 15). Lot was een meeloper!

We kunnen ons door medegelovigen lange tijd op sleeptouw laten nemen, maar vroeg of laat komt het moment dat we losgemaakt worden; dat we op eigen benen moeten staan. Dat moment was voor Lot aangebroken bij Bethel ('huis van God'), bij de plaats van het altaar dat Abram vroeger had gemaakt (Gen. 13:3,4). Het altaar spreekt van het kruis, waar de Heer Jezus voor ons is gestorven. Het kan zijn dat we jaren met onze ouders meegaan naar de samenkomsten, maar er komt een moment in ons leven dat wij zélf een keuze moeten maken voor de Heer Jezus. Bij het kruis moeten keuzes gemaakt worden. De een kiest voor de Heer, en de ander wijst Hem af (vgl. Luk. 23:39-43). Heb jij al een keuze voor Hem gemaakt?

In Lukas 14:25vv. zien we hoe vele menigten met de Heer meegingen. Net zoals Lot waren het meelopers. Op een gegeven moment keerde de Heer Jezus Zich om en zei tegen hen: 'Als iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader en zijn moeder, zijn vrouw, zijn kinderen, zijn broers en zijn zusters, ja, zelfs ook zijn eigen leven, kan hij Mijn discipel niet zijn. Wie zijn kruis niet draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn. Zo kan dan ieder van u, die niet afscheid neemt van al zijn bezittingen, Mijn discipel niet zijn'. De Heer Jezus wil geen meelopers in Zijn gevolg, maar discipelen: mensen die er alles voor over hebben om Hem te volgen, die niet terugschrikken voor het kruis, dat spreekt van verwerping en lijden. Laten we ook niet vergeten te bidden voor onze vervolgte broeders en zusters, voor wie dit allemaal heel dichtbij komt.

Bij het altaar te Bethel vond een scheiding plaats. Het land liet niet toe dat zij samen bleven wonen, want hun bezit was talrijk, zodat zij niet samen konden wonen (Gen 13:6). Hier staat dat 'het land' niet toeliet dat zij samen bleven wonen. We kunnen rustig zeggen dat de Heere het niet toeliet dat zij samen bleven wonen. God had een plan met Abram, en in dit plan was geen rol weggelegd voor Lot. We hebben al eraan gedacht dat de Heere Abram als eenling had geroepen (Jes. 51:2). Het was nooit de bedoeling van de Heere geweest dat Lot met Abram zou meetrekken.

De Heer Jezus roept ons heel persoonlijk op om Hem te volgen: '*Volg jij Mij*' (Joh. 21:23). De Heer ging met Petrus een andere weg dan met Johannes. Dat neemt niet weg dat zij beiden een tijd gezamenlijk optrokken (vgl. Hand. 3:1vv; 4:1vv). Later scheidden zich hun wegen, en ging ieder zijn weg met de Heer. Zo liet de Heere ook toe dat Lot een tijd lang met Abram meetrok, maar Hij gebruikte het vee en het land om een scheiding tussen deze twee te bewerkstelligen.

De beproefde(n)

In Genesis 13 was voor Lot en Abram het moment van de beproeving aangebroken. De Heere zou de 'beproofde' openbaar maken. Nu zou blijken wat er in het hart van Abram en Lot leefde. Wie zou in deze conflictsituatie geestelijk reageren en wie niet? In conflictsituaties wordt duidelijk hoe onze gezindheid is. In Genesis 13 ontstond er twist tussen Abram en Lot, tussen de herders van Abrams vee en de herders van Lots vee.

In de gemeente te Korinthe twistte men over van alles en nog wat. Waarom is niet alles pais en vree onder de gelovigen? Waarom altijd getwist en geruzie onder elkaar? Waarom moeten er sekten onder ons zijn? Opdat de *beproofden* openbaar worden (1 Kor. 11:19)! De Korinthiërs waren zo vleselijk dat sekten onder hen niet konden uitblijven. In de voetnoot van de Telos-vertaling staat dat de grondbetekenis van het woord sekte 'keuze' is, in de zin van een gekozen favoriete (meest eigenwillige) mening (vgl. Gal. 5:20 en 2 Petr. 2:1).

Er zijn in de brieven aan de Korinthiërs veel voorbeelden te noemen van eigenwillige meningen, die zij erop nahielden. Eén voorbeeld: In de gemeente te Korinthe had men een meningsverschil over de hoofdbedekking van de vrouw. Behoorde de vrouw nu wel of niet het hoofd te bedekken als ze bad of profeteerde? Er waren er die zeiden: 'Ja, dat behoort', en er waren er die zeiden: 'Nee, dat is helemaal niet nodig'. Wie had er nu gelijk? Zeg jij het maar, Paulus! In 1 Korinthiërs 11:2-16 doorbreekt Paulus de patstelling. Hij doet dit op een dusdanige wijze, dat het voor iedereen duidelijk moet zijn dat een biddende of profeterende zuster zich het hoofd moet dekken. Met gezag had de apostel gesproken. Duidelijk toch? Nee, blijkbaar niet! Er waren er die het met het betoog van Paulus helemaal niet eens waren: Daar heb je weer zo'n brief van hem; het klinkt allemaal gewichtig en krachtig, maar zijn persoonlijk optreden is zwak en zijn spreken verachtelijk (vgl. 2 Kor. 10:10). Paulus kende zijn pappenheimers; hij wist dat hij op tegenstand zou stuiten. Hij sloot deze kwestie dan ook af met de woorden: 'Maar als iemand (hierover) meent te moeten twisten, wij hebben zo'n gewoonte niet, en evenmin de gemeenten van God' (1 Kor. 11:16). Paulus zette er een punt achter. Einde discussie!

Velen echter zien de punt die Paulus erachter heeft gezet voor een komma aan. Het gevolg: de discussie en het getwist is weer in alle hevigheid opgelaaid. Dit is maar één voorbeeld dat voor sektevorming zorgde in de gemeente te Korinthe, en helaas ook in veel gemeenten vandaag de dag. Wie waren volgens jou de beproefden in deze kwestie? Als je het weet, mag je het zeggen!

Een schouwspel

Er kunnen vele redenen zijn waarom broeders met elkaar gaan twisten. In Genesis 13 ging het om het land. In Genesis 13:7 staat iets opmerkelijks: 'De Kanaänieten nu en de Perizzieten woonden toen in het land'. Als broeders met elkaar twisten, zijn er altijd toeschouwers. Paulus zegt: '*Want wij zijn een schouwspel geworden voor de wereld en voor engelen en voor mensen*' (1 Kor. 4:9). Waarom behoort een vrouw een macht op haar hoofd te hebben? Ter wille van de engelen. Zij zijn de toeschouwers van de veelvoudige wijsheid van God, die door de gemeente wordt bekendgemaakt (zie 1 Kor. 11:10; Ef. 3:10).

De Heer Jezus heeft een nieuw gebod ingesteld: dat wij elkaar liefhebben zoals Hij ons heeft liefgehad (Joh. 13:34). In vers 35 zegt Hij vervolgens: '*Hieraan zullen allen weten dat u Mijn discipelen bent, als u liefde onder elkaar hebt*'. Zijn deze woorden goed tot ons doorgedrongen? Zijn we ons ervan bewust dat we een schouwspel zijn; dat allen naar ons kijken? Abram was zich goed ervan bewust dat er toeschouwers waren. Dus zei hij tegen Lot: 'Laat er toch geen twist zijn tussen mij en u, en tussen mijn herders en uw herders, want wij zijn mannen broeders'. Het woordje 'dus', waar vers 8 mee begint, is veelzeggend. Het slaat terug op het laatste gedeelte van vers 7. Abram zei: Wat moeten deze Kanaänieten en Perizzieten wel van ons denken als ze zien dat wij, mannen broeders, twisten. Wat een getuigenis! Dus laat er geen twist zijn tussen mij en u.

Geestelijk

Deze woorden tonen dat Abram degene was die geestelijk was in dit conflict. Het was Abram die voorstelde het conflict te beëindigen. Het initiatief om een vreedzame oplossing te zoeken ging ook van hem uit, en niet van Lot. 'Ligt het hele land niet voor u open? Scheid u toch van mij af; hetzij naar links, dan ga ik rechts, hetzij naar rechts, dan ga ik links' (vs. 9). Bij dit voorstel komt duidelijk naar voren dat Abram geestelijk gezind was. Abram gaf Lot de eerste keuze. Hij mocht het zeggen.

Abram had volledig het recht om als eerste te kiezen. Hij was de oudste van de twee. Hij was door de Heere geroepen naar Kanaän te gaan. De Heere was aan hém verschenen, niet aan Lot. Lot was slechts een meeloper. Als het op kiezen aankwam, kon Abram al zijn rechten laten gelden. Abram deed echter wat de vleeselijke Korinthiërs niet konden: hij leed liever onrecht. Hij liet zich liever te kort doen (zie 1 Kor. 6:1-9). Hoe staat het met jou? Ben jij iemand die op zijn rechten

staat, of lijd je liever onrecht? Als je afziet van je rechten en ervoor kiest je te laten benadelen, brengt dat wel lijden met zich mee. Als je gelijk hebt en het recht aan je kant hebt, doet het pijn als de ander met jouw rechten aan de haal gaat. Onze natuur verzet zich daartegen. Als we ergens niet tegen kunnen, is het onrecht. Vooral als het onszelf treft! Wat zou er echter van ons terecht zijn gekomen, als de Heer Jezus op Zijn rechten was gaan staan?

Vleselijk

Abram had de proef glansrijk doorstaan, nu was Lot aan de beurt: 'Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag dat de hele streek van de Jordaan rijk aan water was'. 'Dus koos Lot voor zich de hele streek van de Jordaan, en Lot brak op naar het oosten; en zij scheidden van elkander' (vs. 10-11).

Als Lot een béétje respect had gehad voor zijn oudere oom, dan had hij gezegd: Nee, de keuze is aan u. Kiest u eerst maar; hetzij naar links, dan ga ik rechts, of omgekeerd! Dat zou geestelijk zijn geweest. Maar Lot was niet geestelijk gezind. Hij liet zich door zijn vlees leiden. Hij was vleselijk en wereldsgezind. Later zou blijken hoe lief Lot de wereld had. Sodom werkte als een magneet op hem. Hier in Genesis 13:12 sloeg Lot zijn tenten op tot bij Sodom. In Genesis 14:12 woonde hij in Sodom en had hij zijn tent verruild voor een huis. Dat wil zeggen dat hij zijn vreemdelingschap had opgegeven. In Genesis 19:1 zien we Lot zitten in de poort van Sodom. Hij had zich een plaats verworven in het stadsbestuur van Sodom. De keuzes die Lot maakte, openbaarden wat er in zijn hart leefde: liefde voor de wereld. 'Want al wat in de wereld is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld' (1 Joh. 2:16).

Het was de hoogmoed van het leven dat hij als eerste koos, en de keuze niet aan zijn oom Abram overliet. Toen Lot zijn ogen opsloeg, zag hij een zeer vruchtbare streek. Zijn ogen en zijn vlees konden zich geen betere plaats wensen. Dus koos Lot voor zich de hele streek van de Jordaan (vs. 11a). Ook hier weer dat woordje 'dus'. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was. En zo was het ook in de ogen van Lot. De keuze die Lot moest maken was niet zo moeilijk voor hem, hij zou niet goed bij zijn hoofd zijn geweest als hij die keus niet had gemaakt. Ja, zó kijkt de wereld ertegen aan, en Lot was wereldsgezind.

Mozes koos op een gegeven moment voor het volk van God. Hij gaf er de voorkeur aan met het volk van God slecht behandeld te worden, boven een tijdelijke genieting van de zonde; en de smaad van Christus achtte hij groter rijkdom dan de

schatten van Egypte (Hebr. 11:25-26). Elke willekeurige Egyptenaar zou Mozes voor gek hebben verklaard. Ja, voor de wereld was hij een dwaas, maar voor God een geloofsheld. Want het was het geloof, het vertrouwen op God, dat zijn keuze bepaalde. Hij zag namelijk op de beloning die God voor hem had weggelegd. Door het geloof verliet Mozes het land Egypte. Egypte is een beeld van de wereld: de wereld met al zijn schatten, rijkdommen, wijsheden en zonden. Het kon hem allemaal gestolen worden. Mozes zag op de beloning.

Zo was het ook met Abram. Lot had zijn oog laten vallen op de stad Sodom, hoewel de mannen van Sodom zeer slecht en zondig waren tegenover de Heere. Abram had zijn oog gericht op de stad die de fundamenteën heeft, waarvan God de Ontwerper en Bouwmeester is (Hebr. 11:10). Het hart van Lot lag in Sodom, het hart van Abram in de hemel (vgl. Matt. 6:19-21). Waar heb jij je oog op laten vallen? Waar ligt jouw hart?

Obstakels

De Heere had na Sichem (Gen. 12:7) niet meer tegen Abram gesproken. Nu Lot van het toneel was verdwenen, kon God de draad met Abram weer oppakken. God ging met Abram verder waar Hij begonnen was: 'Want al het land dat u ziet, zal Ik voor eeuwig aan u en uw nageslacht geven. En Ik zal uw nageslacht maken als het stof van de aarde' (Gen. 13:14-17). Zoals reeds opgemerkt: God heeft een plan met ons leven. Hij heeft ons geroepen met een doel. Hij wil niet dat we doelloos door het leven gaan. In het leven van Abram zien we hoe God met hem tot Zijn doel komt.

Er moeten echter vaak obstakels worden verwijderd die dit doel in de weg staan. Hier hebben we twee obstakels gezien: Terach, Abrams vader, en Lot, Abrams neef. De een moest sterven, de ander werd van Abram gescheiden. Later zien we nog meer van die obstakels: Hagar en Ismaël. Zij liepen God voor de voeten en moesten uiteindelijk verdreven worden (Gen. 21:8-21). Het kan zijn dat er mensen in onze omgeving zijn, die het doel in de weg staan dat God met ons leven heeft. Familie, vrienden, broeders of zusters, etc. In het leven van Abram kunnen we precies nagaan welke personen het doel van God met Abram in de weg stonden. In ons eigen leven is dat vaak een stuk moeilijker.

Achteraf – na jaren – zien we dat bepaalde gebeurtenissen in ons leven moesten plaatsvinden. Misschien dat we het overlijden van een vader of moeder dan beter kunnen plaatsnemen, of een vriendschap waarvan je dacht dat er nooit een einde aan zou komen. Broeders en zusters die zich van je hebben gescheiden. Soms laat de Heer ons in dit leven al zien waarom bepaalde zaken moesten gebeuren, maar vaak

blijven we met vraagtekens achter. Eén ding is zeker: God gaat met ieder van ons Zijn weg. De vraagtekens die we hebben, zullen straks als we bij de Heer zijn worden weggenomen. Dan zullen de waarom-vragen beantwoord worden met een 'daarom!' 'Hij die een goed werk in u begonnen is, zal het ook voltooien tot op de dag van Christus Jezus' (Fil. 1:6).

Vreemdelingen en bijwoners

'En Abram zette zijn tenten op en ging bij de eiken van Mamre wonen, die bij Hebron zijn, en hij bouwde daar een altaar voor de HEERE' (Gen. 13:18).

Abram vertrok van Bethel, de plaats waar zijn tent eerst had gestaan, naar de eiken (terebinten) van Mamre bij Hebron. Bethel betekent 'huis van God'. Als broeders met elkaar twisten, is het afgelopen met ons getuigenis. Twist veroorzaakt scheiding onder broeders. Waar sprake is van twist en scheiding onder broeders, verliest het huis van God zijn karakter. De Heer neemt dan de kandelaar van zijn plaats weg (vgl. Openb. 2:5). Hoe kostbaar zo'n plaats voor ons mag zijn, en hoeveel goede herinneringen we ook mogen hebben aan Bethel, die plaats had als getuigenis afgedaan! Abram vertrok naar een andere plaats. Hij sloeg zijn tenten op en ging wonen bij de eiken van Mamre, bij Hebron. Abram verbleef als vreemdeling in het land van de belofte als in een vreemd land en woonde in tenten (Hebr. 11:9). Hij was een vreemdeling en bijwoner en werd gekenmerkt door de 'tent' en het 'altaar'. De tent, een tijdelijk onderkomen, spreekt van zijn vreemdelingschap. Abram leefde in tenten, want hij verwachtte de stad die de fundamenten heeft, waarvan God de Ontwerper en Bouwmeester is (Hebr. 11:10). Abram had ook een altaar, dit spreekt van aanbidding en gemeenschap met God. Meer had Abram niet nodig!

Als we vers 18 samenvatten, kunnen we zeggen: Losgemaakt van de wereldsgezinde Lot, verbleef Abram als vreemdeling in het land van de belofte. Hij woonde in tenten, want hij verwachtte de stad die de fundamenten heeft, waarvan God de Ontwerper en Bouwmeester is. Hij woonde bij de eiken van Mamre (d.i. 'kracht'). Zijn kracht lag in de afzondering van de wereld en de gemeenschap met de Heere (Hebron betekent 'gemeenschap'). Die gemeenschap was gegrond op het brandoffer, het offer van Christus (het altaar), en werd verwezenlijkt door het geloof (Hebr. 11).

We hebben nagedacht over een episode uit het leven van Abram en Lot. De geschiedenis gaat echter verder. Ondanks de dalen is het met Abram bergopwaarts gegaan. Het hoogtepunt vinden we op de berg Moria (Gen. 22). Met Lot is het

alleen maar bergafwaarts gegaan. Het dieptepunt van zijn leven vinden we in Genesis 19: in dronken toestand bedreef hij incest met zijn dochters. Als we het einde – de afloop – van hun wandel beschouwen (Hebr. 13:7), mogen we het geloof van Abram navolgen. Lot was weliswaar een gelovige, een rechtvaardige (2 Petr. 2:7-8), maar van geloofsvertrouwen of geloofsgehoorzaamheid is in zijn leven weinig te bespeuren. Laten we ons dus maar spiegelen aan Abram, de vriend van God, en uitkijken dat we niet zoals Lot in Sodom (de wereld) terechtkomen. Als men eenmaal in Sodom woont, komt men er heel moeilijk uit. Dan is er bovennatuurlijke kracht voor nodig om ons eruit te trekken (Gen. 19:16). Maar zover willen we het toch niet laten komen!?

